

Simulació plenària “Drets, infants i Parlament”

Palau del Parlament, 20 de novembre de 2009

El president

Molt bon dia a totes i a tots. Abans de res, els vull expressar la satisfacció d'aquesta casa, del Parlament de Catalunya, d'acollir aquest acte amb motiu del vintè aniversari de l'aprovació de la Convenció dels drets dels infants, tot just quan es compleixen cinquanta anys de la Declaració universal d'aquests drets. I la veritat és que em fa una especial il·lusió que commemorem aquesta doble efemèride aquí, al Parlament de Catalunya, que és la cambra on els representants del poble impulsen i controlen l'acció del Govern, de la Generalitat, on es fan lleis per al nostre país, on es fan lleis per a les persones del nostre país, i on es vetlla també pels nois i les noies de Catalunya.

Permeteu-me que us presenti en primer lloc les persones que m'acompanyen, començant per l'honorable senyora Carme Capdevila, que és la consellera d'Acció Social i Ciutadania. També m'acompanyen els representants dels grups parlamentaris: el senyor Joan Morell, que és del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; la senyora Pia Bosch, que és representant del Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi; el senyor Pere Bosch, que encara que es diguin igual no són germans, que és el representant del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; la senyora Eva García, que és la representant del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i el senyor Francesc Pané, que és el representant del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa.

Fetes les presentacions, comencem les ponències, i donem pas als quatre nois i noies que prendran la paraula en nom vostre. En primer lloc té la paraula la Vanessa, en nom dels centres residencials d'acció educativa Minerva, Prim i Residència Juvenil de Manresa. Vanessa, tens la paraula.

Vanessa

Bon dia a tothom. Jo em dic Vanessa i visc al CRAE de Manresa. Parlo en representació dels nois i les noies que per diferents motius viuen en un centre com jo. Concretament, parlo en nom dels infants que viuen al CRAE Minerva, al CRAE Prim i a la Residència Juvenil de Manresa.

Junts hem fet un treball molt interessant sobre alguns dels drets que tenim els infants, especialment el de poder accedir a la informació i el de gaudir de les nostres pròpies cultura, llengua i religió respectant les minories. Però el millor és que junts hem pogut parlar i discutir sobre la situació que compartim i que ens ha tocat viure. Ha estat una experiència genial.

Però, a banda d'això, si parlem com a infants, sigui quina sigui la nostra situació personal, creiem que tot el tema dels drets i de les administracions, en general, està totalment encarat als adults. Els nens no entenem el llenguatge amb què està escrit, i per això ens queda tan lluny. Dels drets existents, n'hi ha que es compleixen i n'hi ha que no tant. Per començar, volem dir que entenem la dificultat de la protecció dels infants, però demanem més permissivitat pel que fa a la normativa. Demanem que se'ns vegi com un nen més, un nen que vol anar amb bicicleta, convidar un amic a sopar o sortir a un concert dissabte a la nit. En definitiva, un nen que vol fer coses que són pròpies de la nostra cultura.

Tots nosaltres coincidim que de vegades, pel sol fet d'estar tutelats, se'ns compliquen les coses. Hi ha coses que en una família són normals i que a nosaltres no se'ns permeten pel sol fet d'estar amb una mesura de protecció, com la dificultat que tenim per anar amb una estètica determinada, la possibilitat de fer-te un pírcing o els pocs diners de què disposem per comprar-nos roba. Entenem que totes aquestes normes més restrictives estan fetes per protegir-nos i educar-nos. Però no penseu que potser no es respecta el dret de gaudir de la nostra cultura, llengua o religió, siguin les que siguin?

Com a infants, tenim el dret a donar la nostra pròpia opinió i a ser escoltats. De fet, avui ho fem, i ho fem cada dia. I, si no, que ho diguin als nostres educadors. El que sí que veiem és que, malgrat que opinem, darrere sempre hi ha la decisió d'un adult que o bé no escolta o bé ens dóna llargues. En el cas dels EAIA, ens fa la sensació que costa rebre resposta a les nostres peticions. Hi ha poca claredat, i això pensem que té

a veure amb la dificultat per accedir a la informació del que realment passa. Ens hi agradaria tenir més contacte, veure'ls més i que les coses fossin més àgils. Sabem que en això hi té molt a veure la família, que a vegades no respon. Però això també ens agradaria que es preveiés més amb les famílies, tenint en compte que algun dia farem divuit anys i potser haurem de tornar a casa, ja que les alternatives són limitades perquè hi ha molt pocs recursos per als extutelats.

En resum, som nens i nenes, joves, que tenim ganes de tenir un lloc en aquesta societat, que tenim ganes de tenir drets i poder complir els nostres deures. I malgrat que això pugui semblar un llibre de reclamacions no ho és. Som conscients que tenim el dret a ser escol·lits per a una situació pública, i això és un fet pel qual la DGAIA, els EAIA, els CRAE i nosaltres mateixos treballem cada dia.

Moltes gràcies a tots i a totes per escoltar-me.

El president

Ara és el torn de l'Aida, en nom del Consell de Nois i Noies de l'Hospitalet de Llobregat i del Consell d'Infants de Sant Feliu de Llobregat.

Aida

Avui, 20 de novembre de 2009, celebrem que fa vint anys els governs van signar la Convenció dels drets de l'infant. Com a representants del Consell de Nois i Noies de l'Hospitalet de Llobregat i del Consell d'Infants de Sant Feliu de Llobregat, i portaveus de la infància, creiem que encara és hora que l'opinió dels infants es valori igual que la dels adults. És possible que pensem diferent, però tenim idees innovadores que poden ser interessants fins i tot per a vosaltres. Per aquest motiu, ens sentim afortunats i afortunades de tenir un consell d'infants a les nostres ciutats i de formar-ne part. Treballem per protegir els nostres drets i fer una ciutat millor per als nens i les nenes. Des d'aquí demanem a les autoritats que posin més esforços a informar-nos sobre les coses que ens afecten i passen al nostre voltant. Hauríem de tenir més informació sobre els llocs d'atenció i els serveis que hi ha per als infants. També voldríem que féssiu anuncis als mitjans de comunicació i cartells, coses per difondre l'acompliment dels drets de l'infant i perquè ens escoltin sobre les coses que ens preocupen i volem millorar, i també que demaneu la nostra opinió quan feu alguna construcció o reforma a la ciutat.

D'altra banda, reconeixem que tenim algunes responsabilitats. Per això ens comprometem a donar la nostra opinió sobre les coses que ens afecten, a pensar amb llibertat però amb seny, a difondre i ensenyar als nostres nois i noies les activitats que fem als consells d'infants perquè s'animin a participar-hi i a reivindicar que els nens i les nenes tenim drets que la gent no acostuma a conèixer i que molt sovint no es tenen en compte.

Us donem les gràcies per deixar-nos expressar les nostres opinions. Avui tenim confiança que tindreu en compte les nostres propostes. Adults i infants tenim a les mans una oportunitat per construir una societat millor. Som-hi!

El president

Moltes gràcies.

I seguidament, de l'EAIA de Sant Andreu, de Barcelona, és en Ricardo qui té la paraula.

Ricardo

Senyor president, senyors diputats, bon dia, i bon dia a tothom. Som un grup de nens i nenes del barri de Sant Andreu de Barcelona i de l'Hospitalet de Llobregat. Només ens han deixat dos minuts per explicar què és per a nosaltres el dret a la llibertat d'expressió. Sovint tenim poc més de cinc minuts per explicar què ens passa, o com ens sentim, o per donar la nostra opinió. Això quan ens la demanen, perquè a vegades, quan intentem parlar, ens diuen: "Ara no és el moment, fill." Per a nosaltres, el dret a la llibertat d'expressió significa poder dir el que pensem, sense faltar al respecte a ningú, i poder donar les nostres opinions sense que ningú no ens obligui a dir res en concret. Si realment volem que el que pensem o necessitem per fer-nos grans sigui escoltat, hem de dir la veritat. Creiem que els nens i les nenes que no poden dir el que pensen se senten frustrats, malament. Com que els nens podem tenir opinions diferents, hem de poder parlar entre tots per arribar a un acord sense començar una discussió.

Nosaltres som unes noies i uns nois tutelats perquè algun professional, quan érem petits, va valorar que els nostres pares o mares no ens podien cuidar com calia. Nosaltres, llavors, no sabíem què passava ni què era el millor per a nosaltres.

Necessitàvem que fos algú altre qui prengués aquella decisió. De fet, pensem que fins als set o vuit anys els altres han de decidir per nosaltres. Però a partir d'aquesta edat els professionals ens han d'escoltar, no solament perquè toca, sinó amb un interès real pel que diem. A partir dels dotze se'ns ha de fer cas. Ja sabem si està bé o no i si volem continuar amb els pares, els avis o els tiets o bé volem que algú altre ens cuidi. Trobem a faltar que mestres, professionals, pares, avis i tiets ens escoltin. A vegades no sabem què ens passa, o bé ens costa explicar-ho. Però el que sí que tenim clar és que ens hagin cuidat bé o no tan bé, siguem més grans o més petits, blancs o negres, d'una religió o una altra, alguns volem que ens expliquin què va passar. Molts continuem estimant les nostres famílies, i tots necessitem poder-ho expressar i que algú se'n faci càrrec. Creiem que les institucions polítiques ens han de poder ajudar i han d'escoltar el que diuen els nens. També han de fer lleis per garantir que se'ns tingui en compte a tot arreu. I aquesta llei, no l'han de canviar, i cal que no s'oblidin que existeix. Volem dir que hi ha molts països al món on aquests drets no es compleixen i on els nens no poden dir el que pensen.

Moltes gràcies per haver-nos convidat i escoltat.

El president

Seguidament té la paraula l'Alba, en nom dels centres residencials d'acció educativa de Tarragona, Girona, Lleida i les Terres de l'Ebre.

Alba

Bon dia. Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, senyores i senyors diputats, autoritats, noies i nois vinguts d'arreu de Catalunya i tots els assistents a aquesta sessió extraordinària, en nom de tots els nois i les noies dels centres de Girona, Lleida, Tarragona i les Terres de l'Ebre agraïm l'oportunitat que se'ns dona per expressar les nostres idees i opinions en un lloc tan important com és el Parlament de Catalunya.

Diuen que tenim dret a la infància, i creiem que és veritat. La nostra família és diferent de les altres, però no deixa de ser una família. Creiem que avui n'hi ha de molts tipus, com les formades per un pare i una mare o per un dels dos, siguin solters o separats, o per una parella homosexual. I la nostra, mentre som en un centre, també està formada per educadors i altres nens i nenes. En una família hi ha d'haver amor i

respecte, i això ho trobem en els nostres centres, els quals també considerem casa nostra. Però el simple fet que no ens despertin els nostres pares i ho facin uns educadors o unes educadores, o que en sortir del “col·le” no ens esperi la mare amb un entrepà, sinó una furgoneta plena d’altres nens i nenes que han tingut la mateixa bona o mala sort que nosaltres, ens fa sentir diferents de la resta de nens i nenes. I això, al cap i a la fi, és el que ens importa. No volem que ningú ens tingui compassió. Simplement, volem ser acceptats tal com som. Nosaltres hem de lluitar per tenir la nostra pròpia família i pel nostre propi futur, i no ens calen luxes ni res que no es consideri normal.

Diuen que tenim dret a la intimitat, i en general pensem que se’ns garanteix, aquest dret, tot i que totes i tots els professionals que treballen al nostre voltant coneixen detalladament les nostres vides. Entenem que l’han de conèixer, però tenen l’obligació de protegir la confidencialitat de cadascuna de les nostres històries familiars i de vetllar per la nostra intimitat. No està bé que persones externes al centre sàpiguin, si no és per decisió nostra, com vivim, ni que els ensenyin les nostres pertinences, ni que quan anem a l’escola o a l’institut es parli en públic que som d’un centre i ens preguntin per quins motius hi hem de ser. Això ens molesta, i de vegades pensem que són aspectes que no es tenen en compte, ja que així no es respecta el nostre dret a la intimitat.

A més, considerem que la vida en un centre també ens dificulta el poder gaudir de moments d’intimitat personal, perquè hi viu molta gent i s’han de compartir els espais. Per exemple, no podem escollir els nostres companys d’habitació, ja que aspectes relacionats amb l’organització, el funcionament o situació imprevistes, com l’ingrés d’un o més nens, impliquen possibles canvis d’habitació i de companys d’habitació. Creiem que hi hauria d’haver més espais propis i que no fossin vulnerables sense el nostre consentiment. I també ens agradaria disposar d’espais més amplis i grans per fer els deures i jugar en el temps de lleure.

Diuen que tenim dret a la llibertat d’associació, i en general som conscients que tenim aquest dret i se’ns respecta, tot i que ho associem més al fet de poder escollir les nostres amistats individuals i grupals, ja que a les nostres edats no solem fer iniciatives associatives. Considerem que els adults, siguin pares o educadors, poden aconsellar-nos sobre els amics que ens convenen, però som nosaltres els qui, en

definitiva, escollim. Sabem que ens podem ajuntar amb qui vulguem sempre que no perjudiquem els altres ni a nosaltres mateixos. De vegades els adults prohibeixen als menors relacionar-se amb algunes persones d'un grup concret. Entenem que això es fa pel nostre bé, perquè creuen que poden ser una mala influència.

Exercir el dret de reunir-nos ens pot ajudar a créixer, a prendre decisions i a dir que no. Així, fora del centre, també quedem amb els nostres amics de l'institut, del poble o de la ciutat, i participem en activitats que ens permeten conèixer gent, aprendre i gaudir del temps de lleure.

Dins del centre l'assemblea és la iniciativa de reunió grupal per excel·lència. Ens ajuda a solucionar conflictes, a parlar i a trobar solucions als problemes, i també a fer propostes per millorar la convivència. Tots hem de respectar les decisions, les opinions i els objectes personals de la gent que ens envolta. El més important és que si vols que et respectin tu també has de respectar. Dins del centre també gaudim d'altres moments en què ens reunim de manera més informal.

I per finalitzar, com a última reflexió, ens agradaria afegir que la família no l'hem escollida nosaltres, com tampoc hem escollit els centres d'acollida o CRAE on vivim. I tots, inevitablement, formen part del nostre passat. Però un bon amic en l'ampli sentit de la paraula estarà sempre amb nosaltres.

CRAE de Tarragona, Girona, Lleida i les Terres de l'Ebre.

El president

Moltes gràcies per les vostres intervencions.

Acabat el primer punt, passem al segon, que és les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Joan Morell.

El Sr. Morell i Comas

Hola, molt bon dia a tothom. Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, companys, autoritats que ens acompanyeu, joves i educadors, benvinguts aquí, al Parlament de Catalunya.

Avui em sembla que el més important era escoltar-vos. Vull felicitar tots els portaveus que han intervingut en nom de tots vosaltres pel rigor i per totes les coses que ens

han explicat. Com a grup parlamentari, primerament vull donar-vos la benvinguda –a tots els nois i les noies, als joves i als educadors que ens acompanyeu– aquí, a casa vostra, al Parlament de Catalunya. I també vull agrair-vos tot el treball que heu fet, totes les propostes que ens heu fet arribar, totes les queixes, els suggeriments, aquestes coses que no us acaben d'agradar i que voleu que tinguem més en compte. Cadascun de nosaltres, des del lloc on som i en la mesura que puguem, intentarem tenir-ho en compte.

Tampoc se'ns escapa que avui, 20 de novembre de 2009, és un dia d'aniversari. Com ja s'ha dit, celebrem els vint anys de la Convenció i els cinquanta anys de la Declaració dels drets dels infants. Jo també coincideixo que vint anys després de la Convenció i cinquanta anys després de la Declaració dels drets dels infants, moltes coses encara no es compleixen. Aquí, a casa nostra, ens demaneu que us tinguem més en compte, i a molts països de fora encara hi ha molts nens, moltes nenes, molts joves, moltes joves, que treballen, que pateixen abusos, que es moren de gana o que no tenen un lloc per viure. Per tant, podem estar una mica contents, perquè s'ha fet molt, però no podem estar satisfets, perquè encara ens queda molta tasca per fer i molt per defensar aquests drets dels joves i dels infants.

I, breument, pel que fa als comentaris que ens heu fet, em sembla que era l'Aida, si no recordo malament, que ha acabat amb un "som-hi!" i ha dit que tenim l'oportunitat a les nostres mans de construir una societat millor. Jo penso que tots hi tenim alguna cosa a dir i que sobretot tots hi tenim alguna cosa a fer. Així, tot i les diferents sensibilitats dels diversos grups parlamentaris, dels grups polítics, em sembla que tots treballarem en una mateixa línia i amb una mateixa intensitat a fi que la Declaració es pugui portar a terme cada dia a tot arreu.

Gràcies per la vostra assistència, enhorabona pel treball i moltes felicitats.

El president

Moltes gràcies.

Ara és el torn de la il·lustre senyora Pia Bosch, en nom del Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president.

Honorable consellera, diputats i diputades, nens i nenes, nois i noies i acompanyants que avui sou aquí, educadors i educadores, per a mi també és un plaer i una oportunitat excel·lent, jo crec, poder celebrar el vintè aniversari d'aquesta Convenció dels drets dels infants avui aquí, amb tots vosaltres. No se m'acut un lloc millor per escoltar-vos. El Parlament, el lloc en què donem les opinions i procurem construir entre tots el futur del país, és el millor lloc per escoltar-vos. Però us hem d'escoltar a tot arreu. La Convenció ho diu en un article, potser el que més heu esmentat en les vostres intervencions. Hem d'escoltar els infants, hem d'escoltar els joves, sempre, especialment quan es tracta de temes que afecten la seva vida, quan es tracta de temes que els interessin.

Però aquest no és l'únic article de la Convenció. La Convenció és una gran fita de la humanitat i és el compromís internacional més ratificat de la història de la humanitat a favor dels drets dels infants. I crec que un dia com avui és una excel·lent ocasió per mirar enrere, celebrar tot el que hem aconseguit i mirar endavant per veure tot el que ens queda per fer. És evident que ens queda molt per fer. Però és evident, també, que si no hi hagués hagut, després de la desfeta espantosa que va significar la Segona Guerra Mundial, les grans guerres, la voluntat d'uns homes i unes dones de construir un nou ordre mundial i de basar aquest ordre en el millor que té la humanitat, en l'humanisme, en la Declaració universal dels drets humans, després no hi hauria hagut la Declaració dels drets dels infants ni la Convenció com a gran tractat internacional. Per tant, la Declaració és l'expressió d'una de les millors idees que ha tingut la humanitat fins avui: el respecte pels drets inalienables de cada una de les persones que existeixen, que viuen en el món. La Convenció és un pas més, perquè reconeix l'infant com una entitat, com un individu separat, subjecte de drets i de deures, però de drets, sobretot, independentment dels adults. I, per tant, és una gran fita, us deia, és una expressió d'aquestes millors idees que ha tingut la humanitat. I us vull dir això: les idees són molt importants, i heu de tenir fe en la força de les vostres idees, perquè us ajudaran a anar endavant a la vida, igual que la humanitat ha basat els millors progressos en les millors idees. La Convenció n'és una mostra. Però la Convenció –ho han dit diferents persones que han parlat– no es compleix totalment. Queda molta feina per fer.

Bé, jo el que us puc dir és que aquest Parlament i el grup parlamentari que represento estem compromesos amb aquests drets, que estem compromesos amb l'acompliment de la Convenció dels drets dels infants i que treballem amb les institucions i les organitzacions internacionals que els defensen, com la Unicef o el Consell d'Europa, que abans-d'ahir va ratificar un compromís de tots els estats membres, dels quaranta-set estats membres, a favor dels drets dels infants i contra el maltractament infantil.

He d'acabar, perquè em sembla que he consumit tot el meu temps. Només us vull dir una cosa: de les grans desfetes, n'han sortit sempre grans moments de la humanitat. La Declaració dels drets humans i la Convenció dels drets dels infants en són una mostra; de les situacions de dificultat personal, n'han sortit també sempre les millors persones. Jo estic segura que en aquest hemicicle avui hi ha asseguts els millors defensors i les millors defensores del futur dels drets dels infants de Catalunya. N'estic absolutament convençuda, perquè n'hem tingut moltes mostres al llarg de la història. Us encoratjo perquè us comprometeu personalment, no solament per la vostra superació personal, sinó també per lluitar per una societat millor en què els drets de totes les persones, i especialment els drets dels infants, es respectin sempre i arreu.

Moltes gràcies i felicitat Convenció dels drets dels infants.

El president

És el torn de l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bosch Cuenca

Hola, molt bon dia a tots i a totes. Avui, abans ho mirava, em sembla que l'única persona que és asseguda al seu lloc és el president del Parlament, i els dos uixers que hi ha al darrere també són al seu lloc, però la resta som tots en un lloc diferent del que habitualment ocupem. I, per tant, segurament compartim moltes coses.

Un aclariment sobre el que comentava el president del Parlament respecte al nom. Si mireu davant de l'escó, veureu que hi diu "Bosch". No us penseu que tots els diputats i les diputades d'aquest Parlament ens diem Bosch, sinó que es tracta de l'equip de megafonia. Volia fer aquest aclariment.

Jo voldria parlar-vos de dues coses, de dues paraules. Segurament, quan digui la primera algú se m'espantarà. Però que ningú no marxi, si us plau, perquè després explicaré, o ho intentaré, el què. La primera és la desafecció, i la segona és la participació. La segona està molt vinculada a algunes coses que s'han dit.

Aquesta paraula, "desafecció", que apareix al diccionari, per si algú no la coneix la defineixo: és el passotisme, vol dir passar de tot, passar de tot el que ens envolta, no solament de la política, sinó de tot el que ens envolta. Segurament, l'heu sentida durant molt de temps. Tots aquests dies la diuen a la televisió pràcticament de forma diària, gairebé "matxacona".

Però no voldria parlar només de la desafecció. Voldria parlar d'unes persones, que són els desafectors. Algú deurà dir: "Aquest s'acaba d'inventar una paraula." Doncs sí, segurament m'acabo d'inventar una paraula. Però són les persones que els interessa, i que moltes vegades fins i tot propicien, que la gent no participi. I deureu dir: "Hi ha gent que vol això?" Doncs sí, hi ha gent que vol això. Perquè heu de saber que fa cent anys –vosaltres no hi éreu, jo tampoc, tenim aquesta sort– hi havia gent que ni tan sols volia que les persones que no tenien recursos, que no tenien diners, votessin. O que fa cinquanta anys hi havia gent que no volia que les dones votessin. O que encara ara hi ha gent que no vol que les persones que han arribat al nostre país i que fa cinc anys que hi són i estan perfectament arrelades votin. Hi ha persones d'aquestes. I aquests són els desafectors. I avui també hi ha gent que, al marge de la política, al marge de les eleccions i de la participació en la política, el que voldria és que tots plegats ens quedéssim a casa nostra, enganxats a la televisió, perfectament escarxofats al sofà. I jo us demano que us rebel·leu davant d'això i que prengueu la iniciativa, que no vol dir pas fer-se d'iniciativa, sinó que en definitiva vol dir que sigueu valents i que participeu en la vida col·lectiva, perquè això és fonamental. Vosaltres teniu una edat que no us permet participar de ple dret en moltes coses que nosaltres sí que hi podem participar, perquè no teniu el dret a votar, però tot i així teniu oportunitats en el present de participar.

Una d'aquestes oportunitats és una llei que es debat en aquests moments al Parlament i que parla de vosaltres, precisament de vosaltres. És la primera vegada que tenim una llei que parla exclusivament de la infància i l'adolescència. És la llei pels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència. Però us vull demanar no

solament que participeu en aquesta llei, que probablement us agafa tots plegats molt lluny, sinó que aprofiteu qualsevol escletxa no tan sols per fer-vos escoltar, com comentava en Ricardo en la seva intervenció –i cito en Ricardo però també ho ha dit altra gent–, sinó també per prendre la iniciativa. És fonamental, perquè d'aquí a quatre dies vosaltres sereu ciutadans de ple dret. I el que hem d'evitar entre tots plegats és que aquests desafectors –els que hi ha hagut en el passat i els que hi continua havent en el present, que tots plegats voldrien que aquesta societat no avancés, que es quedés immòbil i que no avancéssim en drets i en llibertats– no se'n surtin amb la seva. Per tant, ho repeteixo, preneu la iniciativa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament la il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies.

Molt honorable president, honorable consellera, diputats i diputades que m'acompanyen en aquesta mesa, nens i nenes, joves, educadors i educadores, en primer lloc us volia agrair que sigueu avui aquí, en aquest dia tan important per a tots vosaltres, un dia en què celebrem, com ja s'ha dit en aquesta mesa diverses vegades i també per part dels qui heu intervingut, els vint anys de la Convenció dels drets dels infants i els cinquanta anys de la Declaració dels drets dels infants. És un plaer i un honor que sigueu avui aquí amb nosaltres per reivindicar i demanar el que legítimament creieu que us correspon.

Com ha dit el diputat d'Esquerra Republicana, penseu que avui som tots asseguts en un altre lloc. Penseu també que no és solament això, sinó que tots els partits, amb independència dels nostres discursos polítics, compartim absolutament el que acabeu de demanar. Això és una de les coses que en política omplen més: que més enllà de la discrepància política puguem tenir, sobretot en un tema com el dels infants i adolescents, un fons comú pel qual lluitar i pel qual treballar.

És veritat que des de les administracions públiques es fan moltes coses, perquè –i abans ho deia una de les ponents que ha intervingut, una de les portaveus– vosaltres sou la vostra família. Sou una família potser diferent del que estem acostumats, però al final també sou una família.

Ens heu demanat moltes coses, i jo m'he quedat sobretot amb una de molt important. Heu dit que moltes vegades us costa entendre el nostre llenguatge. Potser esteu acostumats a sentir parlar de política, però al final no us interessa, i, com deia també una portaveu, això crea una separació, una desafecció, de la societat civil, del que sereu vosaltres el dia de demà, respecte a la política. Per tant, jo crec que d'això n'hem de prendre nota tots plegats. Hem d'aprendre a parlar d'una altra manera, d'una manera que al final faci que us interessi la política, que us hi vegeu més involucrats, que al cap i a la fi, evidentment, és molt important també per a tots vosaltres.

Després de les reflexions anteriors que s'han fet, les quals comparteixo absolutament més enllà del que represento com a diputada del Partit Popular de Catalunya, us vull donar les gràcies per haver escollit el Parlament de Catalunya per fer l'acte d'avui. És el millor lloc des d'on podeu reclamar els vostres drets.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament l'il·lustre senyor Francesc Pané, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pané Sans

Gràcies.

Senyor president, senyora consellera, companyes diputades, companys diputats, benvolgudes amigues, benvolguts amics, deixeu-me que us doni les gràcies per les paraules que hem pogut escoltar, que, a més, com que els serveis de la cambra han estat gentils amb nosaltres, ens les endurem escrites. Us dono les gràcies perquè, per bé que molts dels criteris són compartits, i alguns també coneguts, hi ha consideracions de les que heu fet els i les portaveus que heu intervingut que per a nosaltres són un veritable ensenyament i un motiu de reflexió. Així que moltes gràcies.

Quan aquesta persona que us parla era un infant odiava dues asseveracions que feien els adults. Una, “ja creixeràs”. La veritat és que créixer, créixer, tampoc no ho he fet. I l'altra, “tu ets el futur”. I la veritat és que jo volia ser present, no volia ser futur. Abans de néixer potser era futur. Nascut, era present. Encara avui, als infants i els adolescents, les persones adultes els diem: “Ja creixeràs.” Afortunadament, els aliments permeten que creixem. Però ja som grans. Avui, encara, els adults us diem, als adolescents i els infants: “Vosaltres sou el futur”, quan és una certesa que sou el present. O és que els nostres ulls d'adult i les nostres orelles d'adult no us veuen i no us escolten? El primer dret dels infants i adolescents, que per cert no existeix en la Convenció, la qual cosa vol dir que l'hauríem de canviar, és el de ser present. No el de ser promesa o ser futur, sinó el de ser present. Aquest és el primer dret. Els adults hem de respectar aquest primer dret dels nostres infants i dels nostres adolescents, perquè ser present vol dir tenir tota la categoria, tota la consideració de persona. I les persones, essent present, són éssers sensibles, senten. Aquestes persones es dolent, aquestes persones estimen i aquestes persones que són present, encara que siguin infants i adolescents, construeixen. Així que el primer dret dels infants i dels adolescents és que els adults els considerem veritables actors, constructors i constructores, del conjunt social, del cos social, de les comunitats, de les nacions. Els adults fem les coses, les lleis, les ciutats, els pobles, les vies de comunicació, les infraestructures, l'oci, tot sovint pensant en la nostra mesura, en la nostra edat; molt poques vegades pensant en la mesura dels infants i en l'edat dels infants i dels adolescents. Però els infants i els adolescents construeixen les ciutats diàriament, els infants i els adolescents construeixen l'oci i construeixen la cultura diàriament. Aquest és el vostre dret, i aquest és el meu compromís, i crec que el de les persones que som en aquesta taula: considerar-vos, efectivament, éssers de present, agents de la construcció nacional d'aquest país i de la construcció de la pau i de la cultura del món.

Gràcies per les vostres paraules i per haver escoltat les meves.

El president

Acabat aquest segon bloc d'intervenció dels grups parlamentaris, donem la paraula a l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies.

President, diputats, diputades, responsables d'infància, responsables de les entitats d'infància, educadors, educadores..., nois i noies, gràcies; gràcies per haver vingut al Parlament a explicar-nos el que penseu i el que volen els joves de Catalunya.

Les vostres paraules han estat un cop d'aire fresc en aquest Parlament, però també un cop d'aire fresc per a nosaltres, els polítics. Han estat paraules valentes, han estat paraules justes, paraules realistes. De fet, heu vingut a dir-nos el que voleu fer sentir arreu. Voleu fer sentir que vosaltres teniu drets i que a nosaltres ens correspon vetllar perquè aquests drets es compleixin. Heu vingut per dir-nos també que sou ciutadans i ciutadanes i que voleu participar en la construcció d'una societat més justa, que voleu participar en la construcció de Catalunya.

Perquè participar vol dir aprendre, vol dir aprendre a donar l'opinió; participar vol dir aprendre a dialogar; participar vol dir entendre que hi ha punts de vista diversos que hem de tenir sempre en compte; participar vol dir, en definitiva, que el món és molt complex i que el consens és bàsic per poder viure.

Avui heu vingut a parlar dels drets que fan referència a la vostra participació democràtica, drets com el de donar la vostra opinió, el de la llibertat d'expressió, el de la llibertat de creences, el de triar els amics, el de la intimitat o el de l'accés a la informació. Aquests són drets fonamentals de la nostra democràcia.

I de les vostres ponències em quedo amb moltes idees. En vull ressaltar algunes, començant per les que ens ha aportat en Ricardo. Ricardo, ha estat fàcil, eh? Perquè abans de començar en Ricardo ens deia que estava molt nerviós, però ha estat fàcil. En Ricardo ens ha exigut que fem lleis que tinguin en compte els infants i els joves. I a més ens demana que aquestes lleis no es canviïn i que no ens oblidem d'aplicar-les. Jo us vull explicar que fa pocs dies el Govern va presentar la Llei dels drets i de les oportunitats dels infants i adolescents, que en aquest moment està en tràmit aquí al Parlament. És una llei que ha de servir per impulsar els vostres drets i que representa un pas endavant. Jo estic convençuda que un cop l'hàgim aprovat al Parlament de Catalunya ni la canviarem ni farem cap pas enrere en la seva implicació o aplicació, i aquest ha estat el compromís de totes les forces parlamentàries que m'han precedit en l'ús de la paraula.

En Ricardo també ens ha recordat que a molts països del món encara hi ha nens i nenes que pateixen, i això és una realitat i és una veritat. Per això hem de seguir treballant, per estendre els drets i la protecció de la infància arreu.

En el seu parlament l'Alba ha dit: "Tenim dret a tenir una família." Això és ben cert. Tots els infants teniu dret a tenir una família. I crec que des del Govern de la Generalitat fem possible que les famílies amb infants a càrrec puguin donar una bona atenció als seus fills i a les seves filles. Però això no sempre és possible. Per circumstàncies diverses, moltes vegades, o algunes vegades, la família no es pot fer càrrec dels seus fills i de les seves filles, i aquests han d'ingressar en centres o tenen l'oportunitat d'anar amb altres famílies que intenten cobrir aquesta mancança.

L'Alba també ha dit que per a vosaltres els centres –els educadors, les educadores, els amics i les amigues que hi viuen– són la vostra família. És veritat, una família diferent, però una família, també, perquè el més important d'una família és que sobretot hi hagi molt d'amor i molt de respecte. I una de les idees que has expressat i que més m'ha agradat, m'ha agradat especialment, és que si vols que et respectin has de respectar. Crec que és així. La convivència en un centre no sempre és fàcil, però amb respecte i amor aquesta família que són els nostres centres és una família que també us ajuda a tirar endavant, que us ajuda a créixer.

La Vanessa ens ha parlat de la necessitat que tingueu accés a la informació i que pugueu gaudir de la vostres pròpies cultura, llengua i religió, i ens ha reclamat també que voleu fer coses normals, coses normals. Potser en un centre no sempre és tan fàcil poder fer aquestes coses normals. Però les famílies, ho heu dit, són diverses, no hi ha un únic model, i per tant hi ha molts nois i moltes noies que també reclamen fer coses normals. Perquè jo no sé on és, la normalitat. Jo no sé on és, la normalitat. Amb referència a aquest aspecte que tu has ressaltat abans, i de manera molt efusiva, la normalitat passa pel fet que disposem d'aquest amor i que disposem d'aquest respecte.

I la Vanessa també ha expressat amb una frase el sentit de l'acte d'avui. Ha dit: "Tenim ganes de tenir drets i de poder complir els nostres deures." I és això, el que volem per a vosaltres: que gaudiu dels vostres drets i que sigueu conscients també de les vostres responsabilitats.

Avui fa vint anys que es va aprovar la Convenció dels drets dels infants, i al nostre país tenim en aquests moments en tràmit parlamentari una nova llei, una llei moderna que fa un pas més cap a la consolidació d'aquests drets i cap a la protecció dels menors. En aquesta llei també s'hi recull, i aquest és un avenç important i una novetat important, el dret a la participació dels nens i de les nenes, perquè creiem que cap col·lectiu no pot quedar al marge de la construcció del país a què tots aspirem i que tots desitgem. Sabem que el dret a la participació és imprescindible si volem una societat inclusiva, una societat de tots i de totes, una societat per a tots i per a totes. Cap veu del nostre país no pot ser silenciada. Totes les opinions a casa nostra compten. També la veu dels infants. Per tant, volem escoltar-vos perquè ens ajudeu a transformar la nostra societat i el nostre país amb les vostres aportacions.

Les històries personals dels qui avui ens acompanyeu aquí i dels qui heu parlat són per a tots nosaltres un exemple d'esforç, són un exemple d'esperança i són un exemple de present i de futur. Vosaltres ens ensenyeu que cal lluitar cada dia, i ens exigeu, als polítics i als responsables d'infància, que us donem la millor atenció possible.

Vosaltres sereu la primera generació d'infants i de joves que veureu reconegut el dret a opinar. I això, com deia abans, ens ha d'ajudar a fer una política millor per al nostre país. Ara, entre tots, entre tots, i aquí us traspasso també la vostra responsabilitat, hem de passar de les paraules que avui hem dit i sentit als fets que tots espereu.

Que tingueu una bona diada.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Si em permeteu, també, per acabar, unes paraules molt relacionades amb tot el que s'ha dit avui aquí, que són coses importants.

Aquest és un país que es pren seriosament, molt seriosament, els drets dels infants, i que també, ho crec sincerament, s'esforça i treballa cada dia per dignificar i per millorar la situació dels menors, també i sobretot la dels que es troben en situació de risc. Hi ha hagut un augment de pressupost, s'han incrementat les places en habitatges assistits per a infants en risc, s'han multiplicat per deu els professionals

que tenen xiquets i xiquetes amb aquestes característiques i diverses persones de la mesa han comentat que en aquests moments aquí al Parlament hi ha un projecte de llei que precisament tracta de tot això. I això està bé. I, a més, ja posats a dir, confio que aquesta llei estigui enllestida ben aviat i que es pugui començar a desplegar abans que no acabi aquesta legislatura.

Per tant, el compromís de Catalunya amb la defensa dels drets i els interessos dels infants i els adolescents és sincer, és prioritari, és inequívoc i és constant, com no podia ser d'una altra manera. Tots els nens i totes les nenes teniu el dret a ser feliços, sense excepció. Tots els xiquets i totes les xiquetes teniu el dret a viure una infantesa feliç, que és un període de la vida que marca molt i que és decisiu en el desenvolupament i la formació de la persona. Perquè en el fons és a partir d'ara que pràcticament sense que us n'adoneu anireu assimilant i posant en pràctica, o no, tota una sèrie de valors que són els que acabaran perfilant la personalitat que tindreu quan sereu més grans. És a partir d'ara, si no ho heu començat a fer ja, que heu d'aplicar-vos de manera responsable per créixer culturalment, per créixer intel·lectualment, que heu d'anar formant-vos com a persona, que heu de començar a decidir i a destriar.

A les administracions, a nosaltres, als polítics, ens correspon vetllar perquè qualsevol infant o adolescent pugui rebre l'atenció integral necessària per al desenvolupament de la seva personalitat i per al seu benestar en el context familiar i social. Així, hem de posar les eines que permetin respectar sempre aquest marc. I a vosaltres us toca aprofitar les oportunitats amb la cultura de l'esforç. Són els drets i els deures a què heu fet referència en les vostres intervencions.

Ahir vaig llegir amb atenció totes les ponències que heu presentat i que heu pronunciat aquí solemnement a l'hemicicle. I permeteu-me que us felicitï sincerament per tot el que hi dieu, però també per tota la feina que heu fet prèviament fins a arribar aquí. El país necessita potenciar referents socials de persones i de projectes que treballen pel progrés social i humà, que ens han d'ajudar a recuperar al capdamunt de l'escala de valors els valors socials i col·lectius que la Catalunya del segle XXI, la Catalunya del nostre temps, necessita. Els catalans tenim la fama de ser treballadors, perseverants, socialment avançats i solidaris. I és veritat. És una fama que ens hem guanyat a pols des de fa temps, i aquesta és una aptitud i una actitud que hem

d'agrair als qui ens han precedit. Tenim la ferma voluntat de construir un gran país, i aquesta és una feina de tothom. De vosaltres també. I, per tant, és important que us hi sumeu. Us encoratjo que participeu i us arromangueu per fer de Catalunya un país modèlic en la defensa i l'expressió de valors com la perseverança, l'esforç, la integració, la solidaritat, el respecte o la generositat; una Catalunya innovadora i moderna que mai no obli la història i que sigui perpetuadora de les nostres arrels; una Catalunya pensada per donar benestar a la seva gent, als infants, als joves, als adolescents, als adults i a la gent gran; una Catalunya de la qual tots i totes ens puguem sentir orgullosos i plenament satisfets.

I en aquests objectius tan ambiciosos us volia dir que vosaltres –sí, sí, tots vosaltres– hi teniu un paper primordial, en la línia del que deia abans el diputat Pané sobre el present i el futur. Ja el teniu, aquest paper, perquè els infants, els adolescents, els joves, no solament sou el futur d'aquest gran país, sinó que ja en sou el present. Per cert, un meravellós present.

Moltes felicitats per la feina feta i molta sort.

S'aixeca la sessió.